

Recept protiv ljutnje

Danas sam dobila dvojku iz matematike. Mama će se zasigurno ljutiti jer mi je večer prije rekla neka počnem učiti umjesto da igram igrice. Zašto mi stalno govore o učenju, opet sam u sebi protestirala. Ostao mi je još samo jedan nivo do kraja i nisam mogla odustati. Bilo je vrlo napeto, ali sam na kraju uspjela savladati sve moguće i nemoguće prepreke i skupiti najveći broj bodova. Tada me već uhvatio umor, a mama je i dalje ponavljala kako je važno riješiti pokoji zadatak.

Naravno da je bila u pravu, ali kao i puno puta dosad učinila sam po svom i nisam je poslušala. Bit će ljuta i vjerojatno mi zabraniti sva računala u kući i sve računalne igrice. Ljutnja. Kada bih barem mogla izbrisati svu ljutnju ovoga svijeta, ili još bolje, kada barem uopće ne bi ni postojala. Razmišljala sam o tome vraćajući se iz škole kući. No ubrzo mi je pozornost privukla skupina ljudi na livadi pored moje kuće. Izgledalo je kao da svi u nešto gledaju. Gužva je postajala sve veća pa sam samo produžila kući. Roditelji su mi bili na poslu. Uh, još par sati neću slušati prodike o matematici, tješila sam se. Dosađivala sam se možda još desetak minuta, a kada sam primaknula zastore, kroz prozor dnevnog boravka vidjela sam nešto poprilično neobično. Ljudi na livadi, okupljeni oko nekog predmeta, čim bi mu se približili ili ga pokušali dohvatiti, počeli bi hodati unazad. Vidjevši to, ne znam ni sama jesam li bila zadivljena ili uplašena.

Prošlo je podne i sunce je grijalo jače nego prije tako da su svi oni ljudi već otišli kući. Odlučila sam i ja okušati svoju sreću pa sam otišla na livadu. Stigavši tamo, ostala sam začuđena. Na podu je ležao poprilično dugačak i velik, vretenast ključ. Bio je star i hrđav pa se nije jasno mogla vidjeti njegova boja. Učinilo mi se kao da sam ga već negdje vidjela. Kada sam ga pokušala dohvatiti rukom, odjednom sam počela hodati unatrag. Osjećaj je bio čudan, kao da ne upravljam svojim tijelom. Nije mi bilo jasno što se tu događa. Drugi put bila sam upornija. Pomislila sam kako doista iskreno želim vidjeti čemu taj ključ služi. Odjednom me pustio u svoju blizinu pa sam ga s lakoćom uspjela dohvatiti. U tom mi je trenutku kroz glavu prošla slika, prisjetila sam se odakle mi je ključ poznat. Vidjela sam takvu istu ključanicu, u obliku čudesnog ključa, na ulazu u veliku napuštenu knjižnicu koja se nalazi nekoliko minuta od moje kuće. Onuda prolazim vrlo često kada s tatom šetam našega psa.

Imala sam još vremena prije nego su mi se roditelji vratili, tako da sam i ne trepnuvši odjurila do knjižnice. Stigavši tamo, odmah sam uočila da izvana izgleda kao i dosad. Bila je zarasla i zapuštena s velikim dvokrilnim vratima i ključanicom koja mi je sada postala jako zanimljiva. Drhtavim sam rukama stavila ključ u nju i savršeno je pristajao. Sa smiješkom sam već razmišljala kako ću se pohvaliti roditeljima da sam uspjela otvoriti vrata i ući u knjižnicu. No okrenuvši ključ lijevo pa desno, shvatila sam da se ništa ne događa. Uporno sam pokušavala i već postala umorna od naprezanja i stalnog okretanja ključa. Javila se i ljutnja. No tada sam sjela pored vrata i samo razmišljala o tome kako bih zaista željela otvoriti ovu knjižnicu pa da i drugi mogu uživati u njoj. Ključ se tada počeo sam okretati i u tren oka vrata su bila otvorena. Da je ovo prva neobična stvar kojoj sam danas svjedočila, vjerojatno bih se uplašila. Ovako, počela sam očekivati i sljedeće čudesne zgode. Smjesta sam se podigla s tla i smiješeći se ušla

u knjižnicu. Prostorija je bila veoma prostrana sa širokim stepenicama koje su vodile na kat. No unatoč njenoj unutarnjoj ljepoti, osjećao se miris vlage, a na nekim sam dijelovima vidjela i biljke penjačice koje su uspješno provalile u knjižnicu. Ipak, bila sam zadivljena, nisam znala kamo da krenem, sve sam željela istražiti. Nisam trebala puno čekati jer je u tom trenutku ključ počeo svjetlucati. Uplašila sam se i spustila ga na pod. Sada sam mogla jasno vidjeti o čemu se radi. Na poleđini ključa bila su ugravirana slova. Pažljivo sam pročitala što piše: Prvi kat, treći redak, druga knjiga. Najprije sam pomislila da je to neka šifra, no kada sam bolje promislila, shvatila sam kako ključ želi da pronađem određenu knjigu. Otišla sam na prvi kat gdje se nalazila velika polica puna starih i prašnjavih knjiga. Izbrojila sam treći redak.. Zatim sam poslušavši ključ, uzbuđeno dohvatila drugu knjigu u tom retku. Iznenađenje! Debela i teška knjiga zelenih korica bila je puna čudnovatih recepata. Tek mi sada ništa nije bilo jasno. Zašto bi ključ htio da pronađem knjigu s receptima? Htjela sam odustati i vratiti knjigu na mjesto, no opet sam pomislila na to kako me ovaj ključ zasigurno nije doveo dovde bez razloga. Istim onim sjajem kojim je zasjao ključ, zasjala je i ta knjiga okrenuvši jednu od posljednjih stranica. Čaj protiv ljutnje. Pa to je to! Ključ je zasigurno htio da pronađem ovaj recept kako se moji roditelji ne bi ljutili na onu dvojku iz matematike, veselo pomislih. Bila sam spremna pronaći bilo kakve biljke ili sastojke za ovaj čaj. No zatim sam pročitala ovaj vrlo kratak i jednostavan recept: upornost, strpljenje i iskrenost. Ubrzo mi je sve postalo jasno. Nije postojao nikakav čaj protiv ljutnje. Riječ je o poruci namijenjenoj meni, a ne mojim roditeljima. Sjetila sam se koliko je sati i pojurila kući. Srećom, došla sam nekoliko minuta prije njih. Ovoga puta odlučila sam sve reći i priznati da sam dobila dvojku. Nisu bili razočarani, već sretni što sam bila iskrena. Sljedećih nekoliko dana upornost i strpljenje urodili su plodom uspjela sam ispraviti lošu ocjenu iz matematike.

A knjižnica? U sljedećih nekoliko tjedana cijeli je grad saznao za priču o ključu i čudesnoj knjižnici. Moj je tata na važnom sastanku u gradu predložio njezinu obnovu. Prijedlog se svima jako svidio pa je u samo nekoliko mjeseci knjižnica ponovo zasjala novim i čarobnim sjajem. Stalno je bila puna i ljudi su voljeli tamo otići čitati ili posuđivati knjige.

Ključ je dobio počasno mjesto u vitrini odmah na ulazu u knjižnicu gdje ga svi zadivljeno promatraju. Meni je pomogao da postanem odgovornija i zato mu se uvijek radosno nasmijem. I neka ostane moja mala tajna što je jučer pisalo u knjizi zelenih korica iz trećeg retka.

knjižnica 54321

6. razred

Nera Zidarić

OŠ Ljudevita Modeca, Križevci

Danijela Zagorec, mentor